

DE SET EN SET

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin les quinze línies o els vuit-cents caràcters d'extensió. ELPUNTAUVI es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-girona@elpuntavui.cat

Pobresa

Imma Merino

Periodista

Un 21 per cent de la població catalana viu en condicions de pobresa i, per tant, més d'un milió i mig de persones tenen problemes per sobreviure. És una dada recent, que va ser comentada en un programa d'*Els matins* emès a TV3 la setmana passada. Com pot suposar-se, la pobresa a Catalunya (i a la resta de l'Estat espanyol, on en una comunitat com ara Extremadura afecta més del 40 per cent de la població) ha augmentat en els últims anys de crisi i retallades. Cada dia que passa hi ha més pobres. Fa uns anys es deia que als països europeus de tradició protestant els pobres s'amaguen perquè consideren vergonyosa la seva situació d'acord amb la idea que si no te'n surts és per culpa teva: deus haver desaprofitat

Cada dia que passa hi ha més pobres

les oportunitats. Aquesta idea perversa, propagada per la "moral" capitalista, també s'ha escampat en els països de tradició catòlica: no es veu tota la pobresa que hi ha; s'intenta viure en família, almenys mentre un membre pugui ajudar els altres. No obstant això, se'n veu: als contenidors molts regiren les escombraries.

S'ha de tenir present que el 21 per cent s'agreuja en el cas de la població infantil: un 28 per cent de nens i nenes viuen immersos en la pobresa. En el programa d'*Els matins*, la portaveu d'una associació alertava sobre les conseqüències del fet que l'administració pública retalli els dinars gratuïts: algunes criatures no farien l'únic àpat que fan al dia. Aquesta realitat no pot ignorar-se. Es vagi o no cap a la independència, no es pot deixar de pensar en el país en termes de justícia social. I tenir present que a Madrid ens roben, però que entre nosaltres també n'hi ha molts, de lladres, entre els quals aquells que no aporten el que els correspon per tal que la riquesa es redistribueixi. Catalunya tampoc no serà lliure si, com passa arreu, els rics són cada cop més rics i els pobres cada cop ho són més i en són més.

Ha començat el compte enrere

Després de les eleccions gallegues i basques començat el compte enrere per a les catalanes del 25 de novembre. Dels resultats d'aquests darrers comicis s'observa una remuntada nacionalista, la qual cosa fa pensar que el dia 25 a Catalunya molt probablement passi el mateix, però hi haurà majoria absoluta? Potser no, la qual cosa faria trontollar el projecte independentista. Perquè això no passi i que la balança es decanti per aconseguir majoria, s'haurà d'explicar bé i clar els detalls i el cost de l'aventura i els beneficis reals que s'esperen obtenir –repeteix, clar i detallat–, per tal que els ciutadans puguem decidir amb coneixement de causa el nostre vot. Així que la classe política cal que es posi ràpidament les piles i prepari una campanya clarificadora del projecte. Per part del govern d'Espanya s'hauria de replantejar la seva posició referent a la impossibilitat de buscar solucions a la trencadissa que a poc a poc es pot desencadenar, no tancant-se en banda, mirant cap a un altre lloc, buscant solucions negociadores i estudiades bilateralment, o amb les parts que es considerin necessàries, amb l'esperit de trobar vies d'entesa, dins una convivència conciliadora i no de rebuig i menyspreu com fins ara.

Classe política, estem immersos en una greu i profunda crisi, i el que no ens cal són divergències internes, quan estem al punt de mira d'Europa, que ens havia de deixar diners per resoldre la situació financera el juny passat i el més calent a l'aigüera; ara també estem parlant del rescat "virtual" i així van passant els dies i nosaltres cada vegada més endeutats i els països del nord cada dia més rics. No

Independència energètica

Durant aquests dies els mitjans de comunicació han parlat molt de la part transfronterera de la línia d'interconnexió entre Sentmenat i Baixàs, la polèmica MAT. El protagonisme se l'han repartit la tuneladora *Canigó* i el nou president de Red Eléctrica de España, José Folgado. Les declaracions de Folgado, que va ocupar les secretaries d'estat d'Economia, Pressupost i despesa pública i Energia durant els governs d'Aznar, no han estat cap novetat; i de fet, les seves paraules semblen un mantra conegut i repetit constantment per tota la colla d'interessats a construir aquesta infraestructura. Ens volen fer creure que la MAT és necessària per al progrés de Girona. No us sembla sospitós tant d'interès pel bé comú per banda de REE o Endesa? La realitat es pot disfressar, i la majoria dels mitjans de comunicació es posen al servei de les multinacionals. La MAT es fa per garantir i enfortir un comerç privat i lucratiu. Les necessitats de Girona i del TAV es poden solucionar sense que calgui obrir nous corredors elèctrics, ni malmetre el territori. Folgado, agafat de la mà de la tuneladora, ens diu que aquesta interconnexió serà un exemple per a altres projectes. N'està segur? El soterrament d'aquest tram de la MAT es fa per imposició de l'Estat francès, que encara respecta els acords presos amb els ciutadans mobilitzats. El soterrament no estava a l'agenda del govern espanyol i de REE. Aquesta decisió no és fruit de la sensibilitat de REE, sinó de la mobilització dels ciutadans de la Catalunya Nord. Pel que patim, els governs del Principat estan totalment sotmesos al dictat del lobby elèctric. La independència real de Catalunya implica lluitar per la independència energètica.

CARLUS JUVANTENY ROSQUELLAS. Sant Hilari Sacalm (Selva)

ho veieu que així no podem anar! Si us plau, feu el favor de posar-vos tots plegats a resoldre la situació, deixant-vos de situacions partidistes, que ara no toca.

FRANCESC BUIXEDA
Santa Pau (Garrotxa)

El conte dels dos terratinents

Hi havia una vegada dos terratinents veïns amb els seus corresponents masos, que tenien la particularitat de parlar llengües diferents. L'un era conegut com el del mas Gran, per l'extensió de terra i boscos, mentre que l'altre, amb la propietat més reduïda, era el del mas Petit. En un moment de la història, l'hereu del mas Petit es va fi-

xar en la pubilla del mas Gran. Es van enamorar i es van casar. Els pares es fregaven les mans ja que unint les dues propietats n'obtidrien una de les més grans de la contrada. Això passava al segle XVI.

La núvia era de caràcter fort, mentre que el nuvi no se sap ben bé com el tenia. Diuen que van tenir una filla. Anys més tard la dona va morir i el vidu va pensar que era el moment de fer d'amo dels dos masos, ja que en vida de la seva muller era ella qui se'n cuidava. De les dues propietats ja se'n deia: *La Grande*. Tot i això, el mas Petit tenia una certa autonomia. Així que un dia va agafar el cavall i va començar a visitar tota la finca. Quan

més cavalcava i parlava amb la gent –dient-los que ell era l'amo–, més animadversió trobava i a poc a poc el van fer avorrir i se'n va tornar al mas Petit.

Anys més tard, *La Grande* anava absorbint el mas Petit. Mentre que en aquest la gent pencava i treia profit de l'explotació dels conreus i dels boscos, al primer l'economia li anava minvant; fins que es van fixar que de l'altre mas podrien aprofitar-se'n més i van decidir que el mas Petit els entregués cada any més de la meitat de la collita, la qual cosa van haver de complir a contracor.

Cada vegada exigien més i més, fins que van començar a arrambar el bestiar, i el sùmmum va arribar quan es van atrevir a tocar també els ànecs, els conills, les gallines i els ous. Llavors els del mas Petit van dir: Prou!

ANTONI MASCORT
Llagostera (Gironès)

L'esquí, una necessitat

La Generalitat acaba d'adquirir per 1,9 milions d'euros l'estació d'esquí de Vallter 2000 i posar-la en marxa costarà mig milió d'euros més. Sí, ja ho sabem que això crearà llocs de treball, però qui anirà a esquiar aquest 2012/13? Hi haurà neu? En vista de la situació actual en què moltes escoles bressol han de tancar, els col·legis tenen manca de professors, els hospitals acumulen llargues llista d'espera, etc., no és de sentit comú invertir aquests 2,4 milions en l'empresa social que beneficia ara mateix qui més ho necessita? O bé pagar primer les factures pendents de pagament a les empreses que presten serveis a la Generalitat i de les quals també depenen molts treballadors? Els diners es fonen, però la neu també...

JORDI DARDER
Girona

EN SÍSIF

Jordi Soler

